

vysoké politiky. Přestože se tato témata zdají být vzdálená oborovému předmětu zájmu, lokálním světům, Andersson je přesvědčen, že antropologická vnímavost by se zde naopak mohla velmi pozitivně osvědčit. Ve vztahu k veřejné antropologii na závěr apeluje na potřebu velké kritické reflexe antropologů ke své vlastní roli během výzkumů vysoce medializovaných témat, jako je migrace, a způsobů, jakými o nich referovat. Sjednocení tohoto způsobu referování a obrazu antropologů by pak mohla napomoci intenzivnější vzájemná komunikace antropologů z různých oblastí a národních kontextů, kteří se od sebe mohou mnohemu naučit.

Ze zasedání vyplynula naléhavá potřeba současné antropologie nalézt způsob, jakým předávat antropologické znalosti srozumitelnou formou veřejnosti a konečně se tak stát plnohodnotnou a nepostradatelnou součástí veřejné debaty. V reakci na tuto potřebu Marie-Claire Fobletsová navrhla založení určité platformy, v jejímž rámci by bylo možné společně tuto otázku promýšlet a převzít odpovědnost za antropologickou znalost. Jako jedinou možnou záštitu této platformy shledává právě Evropskou asociaci sociálních antropologů (EASA). Nezbyvá než vyčkat, zda se EASA této výzvy chopí a zda se podaří pod její záštitou návrh uskutečnit.

*Adéla Lachoutová
& Katarína Sanchezová*

Konference Mediatization of Culture: Constructing New Texts and Practices

Moskva, 30. 11. – 2. 12. 2018.

Ruská folkloristická bádání patřila – minimálně od doby mytologických a historických škol druhé poloviny 19. století, spjaté se jmény jako Alexandr N. Afanasjev a Vsevolod F. Miller – k teoreticky a metodologicky nejoriginálnějšímu akademickému tradicím v oblasti studia folkloru, které, v plodném dialogu s evropskou vědou, tato bádání často teoreticky převyšovala. Zatímco folkloristická studia v Evropě – s výjimkou *Naturmythologie*, antropologické školy a finské historicko-geografické školy – je možné charakterizovat jako dominantně dokumentačně a empiricky zaměřená (přičemž nikoli náhodou bývá za vrchol evropské folkloristiky považováno období vědeckého pozitivismu přelomu 19. a 20. století), ruská (a sovětská) folkloristika se daleko častěji snažila o avantgardnější přístupy k folkloristické teorii (z nichž v Evropě výrazněji rezonoval v podstatě pouze formalismus Vladimira J. Proppa a funkční strukturalismus spjatý s Romanem Jakobsonem a Petrem Bogatyrevem). Dnes tak patří – vedle americké performančně orientované folkloristiky – k jedněm z mála svěbytných folkloristických akademických tradic s vlastním vědeckým „jazykem“ (významnou roli v tom hraje také skutečnost, že jak v Rusku, tak v USA je folkloristika považovaný za samostatný akademický obor, nikoli subdisciplínu etnologie, sociokulturní antropologie či literární vědy).

Důkazem vitality ruských folkloristických studií v současnosti byla konference

Mediatization of Culture: Constructing New Texts and Practice, pořádaná Laboratoří teoretických folkloristických studií Fakulty humanitních věd Ruské prezidentské akademie národní ekonomiky a veřejné správy ve spolupráci s Centrem pro výzkum v oblasti folkloristiky a urbánní antropologie Moskevské školy sociálních a ekonomických věd, Centrem pro typologii a sémiotiku folkloru Moskevské státní univerzity humanitních věd a Badatelským centrem Židovského muzea v Moskvě. Záměrně široce zvolené téma konference, postavené na konceptu mediatizace, umožnilo širší interdisciplinární dialog mezi folkloristy a odborníky z dalších příbuzných disciplín, především mediálních studií, kulturních studií, literární vědy a sociokulturní antropologie. I tak v diskusi vedené nad 43 prezentacemi dominovaly přístupy moderně chápané folkloristiky, která – alespoň v Rusku – v devadesátých letech navázala na sémiotizující přístupy moskevsko-tartuské školy a v rámci cizelování novátorských konceptů jako *postfolklor* a *postfolklorní kultura* přiblížila původně značně filologicky

orientovanou ruskou folkloristiku komunikačním studiím a obecnějším vědám o kultuře.

Součástí konference byla – vedle kulturního programu, ve kterém dominovala komentovaná prohlídka nového Židovského muzea a badatelského centra v Moskvě – prezentace dvojice nových odborných folkloristických časopisů *Folklor i antropologia goroda* a *Folklor: Struktura, typologija, semiotika*, a prezentace interdisciplinárně laděného odborného periodika *Šagi*.

Třídenní konference poskytla prostor k odbornému dialogu mezi badateli z Evropy a současnou ruskou folkloristikou (v posledních letech relativně opomíjenou); ta prokázala aktivní znalost aktuálních evropských folkloristických diskuzí (včetně těch vedených v České republice) a snahu rozvíjet mezinárodně zajímavá témata, jako je výzkum současných pověstí, fám, hoaxů, internetového folkloru a folkloristicky relevantních praktik mytologizace každodennosti.

Petr Janeček